

Het Wereldhuis

Piet Reesink

Mocht iemand de naam van het huis op de gevel ontgaan zijn, dan ontdekt hij binnen al spoedig dat dit geen gewoon huis is. Zijn oog valt meteen op een prachtige riksja, Aziatische kunst op de muur en twee antieke wereldkaarten.

Wij zijn in Boxtel, waar sinds september 2017 meerdere bewoners van verschillende etnische en religieuze afkomst gehuisvest zijn in een wijs gebouwd met vijf verdiepingen en gezamenlijke ruimtes op de begane grond, zoals kapel en moskeeruimte. Zo zijn er bewoners van de vroegere locatie *Sefkat* - ouderen van Turkse en Marokkaanse komaf -, van *Nieuw Beekvliet* - Suriname en Indonesië - en *Molenweide* - zusters en paters van verschillende congregaties zoals zusters van J.M.J., Witte Zusters, paters assumptionisten maar ook niet-religieuzen.

Eigen verdieping

De Turkse en Marokkaanse ouderen wonen op de vijfde verdieping en genieten het mooiste uitzicht. Ze hebben hun eigen geestelijke verzorger, Fatma Tufekci. Een verdieping lager is bezet door mensen uit Suriname en Indonesië, onder wie christenen, hindoes en moslims. Ook zij hebben een activiteitenbegeleidster uit eigen gelederen, Pony Djodjokromo. De derde verdieping wordt bewoond door dementerende zusters en leken. De tweede verdieping is de somatische afdeling. Ook voor hen is er een geestelijk-verzorger, Margreet Simons. Niet alleen de zorg is cultuurgebonden, ook het eten smaakt van verdieping tot verdieping anders, dankzij de eigen keukens op iedere verdieping.

Rusten, werken, leiden

Naast het grote *Wereldhuis* dat onder *Zorggroep Elde* - vroeger *Molenweide* geheten - valt, is er

nog de kleine gemeenschap *Molenwiek* waar enkele Witte Zusters wonen. Daar bevinden zich de kantoren van het bestuur en de administratie van deze congregatie, geleid door coördinator Marina van Dalen. Achter het *Wereldhuis* is een grote flat, *Molenhof* genoemd, met zestig appartementen die paters, zusters en leken zelfstandig kunnen huren van de woonstichting *St. Joseph*. Kortom, zoals een zuster het bondig samenvat: op de 'weide' rust men, in het 'hofje' wordt nog zelfstandig gewerkt en in de 'Molenwiek' wordt de boel draaiende gehouden.

Nog steeds bezig met nú

Maar die rust klopt niet helemaal. Want veel zusters in het *Wereldhuis* zijn niet alleen 'rustend'. Dat bleek op de bezinningsdag van 14 november onder leiding van Gepke Kersten en ondergetekende. Het thema was *Samen een kleurrijk boekje*. Elke bloem op zich is prachtig maar samen wordt het nog veel mooier, tenminste als er een zekere harmonie ontstaat waarbij iedere bloem tot zijn recht komt. Wat betekent samen geloven in een huis waarin meerdere godsdiensten vertegenwoordigd zijn? Daarover ging de ochtendsessie. Wat hebben joden, christenen en moslims gemeenschappelijk en waarin verschillen ze? Tijdens de powerpresentatie, die vooral de gemeenschappelijke punten benadrukte, zagen we zusters druk in de weer met aantekeningen maken. Uit opmerkingen en kritische vragen bleek dat ook als je ouder bent en 'in ruste' nog met de actualiteit bezig kunt zijn.

Gevel Wereldhuis

Riksja (Foto: Piet Reesink)

Persoonlijk en gezamenlijk

De middaglezing handelde over vertrouwen en loslaten. Het gaat niet meer om wát je maar om wíe je bent. Ook hier lieten zusters weten hoe diep ze geraakt waren door persoonlijke ontmoetingen. Zo ontmoette een zuster een oude Marokkaanse vrouw die uit de moskee kwam en tot haar zei: 'Ik hoop en verlang dat we allemaal met elkaar zo goed blijven omgaan als nu.' Een andere zuster uit de *Molenhof* heeft als burens een ouder Syrisch echtpaar. Met enige schroom en angst ontweek ze een tijd lang deze burens. Totdat een kleinkind op de proppen kwam en ze bevriend raakte met dit echtpaar en zelfs enkele woorden Arabisch ging leren. Maar er zijn niet alleen individuele contacten. Ook via gezamenlijke activiteiten komen zusters, leken, Marokkanen, Turken en anderen elkaar tegen. Zo werd het *Sutkerfeest* samen gevierd, werd er een *Molukse middag* met zang en dans georganiseerd

Oud worden en jong blijven

en was er een modeshow waar Turkse en Marokkaanse modellen de catwalk betraden. Een *Tuy-chi middag* werd zeer gewaardeerd.

Een prachtig boekje

Toch is het voor menigeen nog even wennen: een groot nieuw huis, andere huisgenoten dan die van een vorig 'moederhuis', andere indeling en nieuwe huisregels. Als men jarenlang gewend is aan een bepaald stramen van gebruiken en gewoontes, binnen een zelfde religieuze familie, is het soms moeilijk om op je oude dag het roer om te gooien om samen een andere richting in te gaan. Maar uiteindelijk gelooft

ieder in de woorden van het lied *Blijf niet staren op wat vroeger was, Sta niet stil in het verleden. Ik, zegt Hij, ga iets nieuws beginnen, het is al begonnen, merk je het niet?* En geloof het of niet, dit lied is niet toevallig een canon. Het wordt door vele stemmen gezongen. Veelkleurig licht, zoals de bloemen die bij het begin van de dag door alle deelnemers in een grote vaas werden omgevormd tot een prachtig boekje.

Het gaat samen

Hoe minder de ouderdom gezien en aanvaard wordt, des te meer verwateren de kinderjaren. De meeste kinderen zijn volwassenen in miniatuurformaat.

Romano Guardini

Samen een kleurrijk boekje